

СПЕНА III

Смѣтитѣ и Шарие

ШАРИЕ: /на себе си/ Това е скревно! Да изчезне току
тъй....въ пълна младост.....сждинско прѣстѣп-
ление на природата.

ЖАНЪ: /отива при него и се мъчи да го утеши/
Бедни ми приятелю, моля Ви не се отпущайте,
имайте куражъ!

МАРИЯ: /сжщо/ мой бедни господарю!

ШАРИЕ: /подпира се на вратата, прѣдъ която влѣзе, и
гледа къмъ леглото, което не се вижда, но си го
представяваме/ Гледайте.....Погледнете тамъ...
Ако не бѣха онѣзи цвѣта.....

МАРИЯ: /при него, крѣпи го/ Тя ги много обичаше.

ШАРИЕ: И онѣзи вошеници, тя би изглеждала, като че спи
/обръща се къмъ Жанъ и отпуща глава на рамото
му. Хленче продължително. Мълчание. Камбанитѣ
далечъ биятъ./

МАРИЯ: /много сладко/ Господарю, пустнете ме дашеми